

Dobročinná aukce

žákovských obrázků

17. 12. 2024

*Na dražbě obrazů panoval shon,
jeden chtěl Moneta,
druhý zas Rembrantův strom.
Adrenalin stoupá, napětí roste,
cenu přebili snad posté.
„Milión, dva!“ křičí muž s knírem.
Za žlutý flek na plátně bílém!
„Flek je umění pravé a čisté!“
Něco na tom bude, to je jisté.
Nakonec šel Flek za pět milionů.
Šťastně pán nesl ho domů.
Obraz mu přesně napodobil tu věc,
co mu pes udělal na koberec.*

Vážení a milí,

zapojte se, prosím, do naší aukce, do které žáci darovali své obrázky. Celý výtěžek bude poukázán na dobročinné účely. Konkrétní projekt, kterému budou vybrané prostředky věnovány, zvolí žáci na zasedání žákovského parlamentu.

Aukce proběhne v rámci školního vánočního jarmarku 17. 12. 2024.

Užijte si atmosféru dražby.

Pořádá Unie rodičů Základní školy Šumperk, Vrchlického 22.

Umělecké dílo č. 1

Ema Jurčíková 3. A

Tento obraz vznikl jednu horkou středu, když autorka, žačka třetí třídy, vypila sedm limonád za sebou a rozhodla se, že ukáže světu, jak vypadá opravdová „citrónová lázeň“. Ano, ten zvláštní žlutý útvar uprostřed oblohy není Slunce, ale tajná plovoucí citrónová zmrzlina, která se pomalu noří do moře. Vítr si přitom krátí čas tím, že vyfukuje nad pláž bizarní mraková klubíčka, tvářící se jako zbloudilé ponožky.

Na pláži vidíte barevný slunečník – ale věděli jste, že dříve to byl magický deštník, který každý pátek po obědě tančí breakdance? A ta barevná koule vedle něj? To je prastarý míč, který kdysi patřil samotnému králi písku. Prý kdo s ním umí žonglovat, dokáže zastavit čas. Hrad z písku má tvar schválně nerovný, protože autorka se bála, že by jinak v noci ožil, proměnil se v obřího krabiho krále a všem sežral svačiny.

Takže až tento obraz koupíte, nezapomeňte se připravit na podivné věci: citrónová zmrzlina vám možná v noci ukáže tajné heslo do světa plesnivých mraků a váš slunečník bude tiše rapovat pod širým nebem. Ano, přesně takový bláznivý život vás čeká s tímto malým veledílem.

Umělecké dílo č. 2

Ondřej Chytka 3. A

Dílo vzniklo v den, kdy chlapec ze třetí třídy snědl tři mandarinky, čtyři sušenky a kousek gumové násadky na tužku (omylem, samozřejmě). Následně se mu v hlavě zrodila naprosto revoluční myšlenka: „Co kdyby skřítek Santovy dílny rozvážel dárky, ale jenom lidem s nohama otočenýma o 17,5 stupně doprava?“ A tak vznikl tento neobyčejný elf, který se jmenuje Alois Gumopunčocha.

Alois není jen tak obyčejný skřítek – v jedné ruce nese balíček, který se rozbalí vždy, když slyší zvuk bublajícího sodovkovače, a v druhé ruce drží klec, v níž se ukrývají dvě velice neobvyklé hole na cukroví. Tyto hole, namísto sladké chuti, zpívají při okusování úryvky oper z devatenáctého století. A když se Alois nakloní doprava, jeho čepice se neskutečně protáhne a začne vyhrávat koledy pozpátku.

Proč to všechno? Chlapec, který obrázek stvořil, tvrdí, že Alois Gumopunčocha pomáhá všem, kdo neví, zda si o Vánocích navléci pruhované ponožky nebo raději puntíkové. Stačí na obrázek tři minuty hledět a vaše ponožková nerozhodnost je pryč. A co víc, prý pomáhá i proti škytavce a tikání starých hodin. Kupte si tento obrázek a možná vám Alois jednou přinese dárek, kterému nikdo nebude rozumět, ale všichni ho budou obdivovat!

Umělecké dílo č. 3

Eva Pavlúsová 3. C

Dílo vzniklo ve chvíli, kdy mladá malířka – jedna z dvojčat – náhodou šlápla do rozlité borůvkové marmelády, kterou ještě posypala stříbrnými třpytkami, co našla pod postelí. Tak povstala tahle fantastická abstrakce: uprostřed je cosi, co připomíná obří fialovou květinu, avšak ve skutečnosti jde o vesmírnou palačinku, kterou zlí trpaslíci vystřelili na Zemi během tajné svačinkové invaze.

Okolo té podivné palačinky poletují drobné skvrny, jež představují marmeládové meteority a cukrové komety, které krouží kolem ní, čekající na správnou chvíli, aby mohly udělat „mňam!“ a zapadnout do něčí pusy. Autorka obrazu tvrdí, že když se na něj díváte víc než dvě minuty, uslyšíte tichou písničku o koláčích a kakaovém másle. Někteří pozorovatelé dokonce hlásí, že obraz má jemnou vůni levandule smíchané s obnošenou ponožkou.

Každopádně se těšte, co předvede její sestra – dvojče. Říká se, že ta dokáže na plátno dostat i takové barvy, které neexistují, a viděla věci, které se normálně schovávají až za rohem duhy. Dohromady prý jejich díla vytvářejí mystické dveře do světa, kde je fialová marmeláda běžným platidlem a každý má vlastní poletující palačinku jako domácího mazlíčka. Kupte a objevte tenhle fantaskní svět!

Umělecké dílo č. 4

Klára Pavlúsová 3. C

Tady máme dílo druhé z dvojčat – a věřte mi, tahle slečna si zřejmě pochutnala na docela jiných barvách! Hlavní motiv připomíná růžovou koblihu obklopenou cákanci barvy, ale ve skutečnosti je to intergalaktická bublina žvýkačky, kterou vyfoukl neposedný skřítek cestující mezi dimenzemi. Tato bublina se vznáší ve vesmíru a kolem ní obíhají drobné mazlavé hvězdičky z marmelády. Některé se tváří jako srdíčka, jiné jako květinky, a pár z nich možná vypadá jako výskající červíci – na tom se astrologové zatím neshodli.

Říká se, že obě dvojčata, když malují, slyší šepot tajných bytostí, které žijí ve škvírách mezi slovy „jahodová“ a „levandulová“. Jejich plátna se tak stávají okny do podivných světů, kde se fialové palačinky (z minulého obrazu) setkávají s růžovými bublinami, aby spolu hrály kulečnick s meteority z cukrové vaty. Kdo tento obraz získá a postaví si ho do jídelny, možná bude časem slyšet velmi jemné praskání, jako když někdo potichu fouká další a další žvýkačkové bubliny. A pokud budete opravdu pozorní, někdy zahlédnete i drobné hvězdičky, které z obrazu v noci vyskakují, aby vám zamávaly a špitly, že zítra bude váš koláč o trochu nadýchanější než obvykle.

Kdo si pověsí tento obraz do ložnice, už nikdy nebude mít nudné sny!

Umělecké dílo č. 5

Ema Jurčíková 3. A

Tento obraz je ve skutečnosti tajná mapa šesti vesmírných sklenic na džem, rozmístěných po celém širém vesmíru, a holčička z třetí třídy, která jej namalovala, je ve skutečnosti převlečená intergalaktická průzkumnice bobulových planet! V horním levém rohu vidíme černý prostor posetý barevnými skvrnkami – to jsou džemové komety, které víří kolem Marmeládové galaxie. Vpravo nahoře najdeme záhadný oranžovo-modrý obdélník, to je signál z mimozemské farmy mrkví, které umí říkat nesmyslná přísloví, třeba: „Když štika chrochtá, lentilka hopká!“

Na prostřední řadě vlevo se cosi podobá žlutým klikyhákům na černém pozadí – to je dávný jazyk banánových hadů, kteří žijí v džungli ze žele. Hned vedle nich je zelený chuchvalec připomínající klubko zmijí, ale ve skutečnosti jde o salátový orchestr, který hraje serenády na rohlíkové housle. A dole? Podivné fialovo-červené chapadlo vedle čehosi hnědého se skvrnou – to je záhada všech záhad! Prý představuje noční můru všech kostkových melounů, která se jednou za rok převalí do snů zmrzlinových vil.

Celé dílo je vlastně poselstvím: „Najděte šest sklenic kouzelného džemu, ochutnejte je, a stanete se mistrem všech absurdních příběhů!“ Kupte si tenhle obraz a můžete se stát průzkumníkem fantazie, který létá na pampeliškové raketě a umí tančit čtverylku na rybí šupině. Nikdo to zatím nezkoušel, ale kdo ví – třeba to vyjde právě vám!

Umělecké dílo č. 6

Karolína Šamajová 6. B

Dílo vzniklo poté, co se autorka dívala do lednice tak dlouho, až v ní zahlédla fantastickou krajinu z cihlové marmelády a modrého borůvkového mléka. Ano, to červenooranžové pozadí není krajina při západu slunce, nýbrž kolosální zmrzlinový sorbet z melounu a chilli papriček, jenž se přelévá přes obzor. A ta modrá? To je nebe uvařené z borůvkového čaje, který si ráno vaří trollové k snídani.

Na popředí vidíme bílé, ostře špičaté tvary připomínající zasněžené štíty hor, ale nemylte se! Ve skutečnosti jsou to obří krystaly cukrové vaty, které neuvěřitelně šustí, kdykoliv kolem nich prochází kočka s fialovými vousy. Pod nimi se tyčí temně šedé stromy, jenže nejsou to obyčejné smrky, ale seskupení ohoblovaných tužek, které se snaží za každou cenu vrůst do tohoto fantastického světa a chytit si kousek té tajné energie, jež dává všemu barvu a chuť.

Říká se, že když na tenhle obraz hledíte dlouho a budete při tom jíst kompot, uslyšíte jemné praskání, jako by ledovce ze sladké vaty praskaly pod nohama skřítků, kteří malují oblohu na modro. A potom se vám v noci zdá sen o tom, jak na jedné z těch horských špic skáče jednorožec s nasazenými papírovými brýlemi a vyhrává na marmeládovou harmoniku.

Když si obraz pořídíte, možná se to všechno stane i vám!

Umělecké dílo č. 7

Tomáš Matas 6. B

Malba vznikla poté, co se chlapec ze šesté třídy ztratil v tajné komnatě školní pudy. Tam našel starou lucernu, která prý pochází z Měsíce. Tvrdí se, že kdo do ní nalije vanilkový pudink a potichu zasyčí: „Chroup, chroup, hvězdy žerou džem,“ probudí dávno zapomenutého strážce fialových nocí. Ten strážce má prsty z pěnových bonbónů a jeho úkolem je šimrat hvězdy, aby poletovaly sem a tam, jak je vidět v pozadí obrazu.

Vidíte tu fialovou oblohu? Ve skutečnosti je to obří hromada borůvkové pěny, do které někdo nalil pár zářících kapek skleněného sirupu. Všechny ty bílé fleky jsou malé, vykulené rybičky z Mléčné dráhy, které se přišly podívat, co ta lucerna chystá. Uvnitř lucerny totiž nehoří obyčejná svíčka, ale miniaturní ohnivá víla. Ta se prý každý pátek večer promění v tancující bramborák a vyzývá mimozemské námořníky k polce.

Autora prý ke vzniku díla přimělo to, že mu záhadně zmizela svačina, a on věří, že právě ta ohnivá víla z lucerny ji v noci tajně ukradla a upekla z ní drobečky hvězd. Až si obraz koupíte, pozor, může se stát, že uprostřed noci uslyšíte slabé „chicht!“ – to se bude víla v lucerně smát, až jí z toho bude poskakovat světlo. A to už stojí za to, ne?

Umělecké dílo č. 8

Eliška Sojtková 6. B

Obraz je ve skutečnosti magická sněhová koule, kterou holčička ze šesté třídy našla ukrytou za starou skříní na školní chodbě. Nevěřte, že se jedná o vánoční ozdobu. Ve skutečnosti je to interdimenzionální talíř na špagety, kterému někdo před miliony let zapomněl vypnout funkci „přehrávání polárních scénérií“. A tak tu uvnitř místo omáčky a nudlí vidíte sněhem pokryté vrcholky hor a zářivou, téměř stydlivou Měsíčnici. To kulaté těleso, co považujete za Měsíčnici, je ve skutečnosti obří marshmallow, do kterého si s oblibou namáčejí sušenky fialoví skřítki ze severních ledových plání.

Ten háček na vrchu? To není žádný obyčejný háček! Je to anténa, díky níž „koule“ přijímá signál z modrých vesmírných hvězdic. Hvězdice posílají na Zemi tichou hudbu, která zní trochu jako sladké bublánií teplého kaka. Když se zaposloucháte, možná uslyšíte jemné „š-š-š“, což je zdravice od sněžných obrů, kteří tancují v pozadí za kopci. Obři se živí krystalky ledu a vyprávějí si navzájem nesmyslné příběhy o létajících velrybách a zpívajících kapradinách.

Holčička si prý při malování tiše pobrukovala starou píseň o jahodové planetě, kde každý dostane vlastní hvězdu k večeři. Takže až tenhle obraz získáte, možná každou noc ucítíte lehký závan mentolového větru a uslyšíte jemné cinkání sněžných zvonečků, až hvězdné sušenky přistanou na vrcholcích vašich snů. Kupte si ho, a máte zaručeno, že nikdy nebudete usínat bez úsměvu na tváři!

Umělecké dílo č. 9

Benjamin Lee 7. B

Černobíle pojatý obraz ve skutečnosti představuje mapu tajné kolonie žvýkačkových brouků, kteří žijí hluboko v útrokách starého školního sešitu. Co na první pohled vypadá jako čmáranice, je ve skutečnosti dávné prapísko broučích učenců. Například ta velká černá šmouha prý znamená: „Kdo sní bílou pastelku, porozumí chrochtání nakloněné vázy.“ A ty podivné bílé čáry na černém pozadí jsou ve skutečnosti dopravní značky pro cvrčky na kolečkových bruslích, kteří projíždějí broučím městem.

Drobná černá kolečka napodobují místní divadelní masky, které se nasazují v den oslav příchodu Třasovité Larvy. Prý když se na ně člověk dívá dlouho, začnou šeptat jména zapomenutých sladkostí a občas i upozorní, že v šatně chybí jedna ponožka.

Chlapec, který tenhle klenot vytvořil, měl údajně inspiraci poté, co rozlil kakao na učebnici přírodopisu a pět minut na ni zíral. Tvrdí, že náhle uviděl před očima tančící blechy v cylindru a ty mu prozradily tajný jazyk broučích civilizací. Kdo si obraz pořídí, možná časem uslyší „cink-cink“, to se brouci budou radovat, že jejich poselství žije dál. A pokud se o půlnoci podíváte na plátno při světle baterky, může se stát, že některé z těchto podivných symbolů začnou jemně vibrovat a vyprávět vám pohádky o špagetových jednorozčích a fosforeskujících žralocích.

Zkrátka, tento obraz je okno do magické říše neviditelných tvorů, kteří mluví čmáranicemi a chichotají se v černobílých stínech. Kupte jej, zavěste nad postel a čekejte na noční šepot. Co všechno se dozvíte, až brouci promluví, je jen na vás!

Umělecké dílo č. 10

Ondřej Filouš 6. B

Obraz vznikl poté, co autor zkoušel chytit zubatou duhovou rybu do obrovského ocelového náhubku. Duhová ryba žije pouze v měsíčním modrofialovém moři, kde se každé ráno vynořují extrémně špičaté ledovce. Vidiš tu bílou a černou část vpravo? To jsou zuby starobylého mrože, který se vynořuje jen o půlnoci, aby si pochutnal na opuštěných koulích od ping-pongu. Když se takový mrož o něco křupavého otře, vznikne z toho červenooranžový obzor, který tu můžeme obdivovat.

Celé to působí, jako by někdo nabral kus barevné oblohy lžící na palačinky a přimíchal ji do tmy. A tam, uprostřed té barvené směsi, se schovává neviditelný kapr, který zpívá pozpátku operu. Autor prý tuto scénu spatřil, když se jednou dlouze díval na školní glóbus a při tom žvýkal dost nevalnou svačinu. Tak se mu v hlavě objevila tahle fantazie.

Pokud si obraz pověsíte do ložnice, možná v noci uslyšíte tajemné: „Chrup... chrup...“ To se nebeský mrož dává do díla, chroupá obláčky a odplivuje duhovou šťávu, která barví obzor na sytě červenou. Zkrátka, takový obraz můžete mít na stěně a díky němu se každý nový den můžete probudit s úsměvem a s myšlenkou: „Jak vlastně chutná duhová ryba?“

Umělecké dílo č. 11

Kristýna Blažková 8. B

Malba vznikla údajně poté, co dívka z osmé třídy strávila tři noci v tajné jeskyni za školní tělocvičnou, kde se prý setkala s fluoreskujícími veverkami z jiné dimenze. Ty ji naučily nový jazyk: píše ho ostrými štětcovými tahy a v jejich abecedě se každý znak mění v borůvkovou chuť na jazyku. Levá část obrazu, s těmi podivně zaostřenými tvary, není sníh ani skála, ale kousky nakreslených polštářů pro cestující tužky, které se odpoledne prohánějí po papírových loukách. Černé linky jsou vlastně chloupky magických ananasů, co vydávají zvuky, jako když o půlnoci šeptáte slovo „mák“.

A ta pravá strana? Modrozelenofialové skvrny jsou vyšlapané stopy pavích víl, které si barví křídla mrkvovou šťávou. Každá barva tu představuje šuškáni jiné písničky – modrá špitá o křupání nanuků, zelená vypráví o šnečím jazzovém triu a fialová mlčí, protože včera snědla příliš mnoho sušenek. Na obraze můžete spatřit jemnou vibraci, jako by se snažil přetéct do vaší reality. Když se na něj díváte déle než minutu, můžete pocítit slabou svědivou touhu zatančit si s tužkou v ruce a nakreslit obláček, který voní po borůvkách.

Až budete mít obraz doma, zkuste se k němu v noci přikrást a zašeptat: „Mák, mák, křup!“ Uvidíte, co neuvěřitelného se stane.

Umělecké dílo č. 12

Nela Urbanová, 7. C

Tento obraz – na první pohled zcela nevinné kmeny bříz – je ve skutečnosti tajným zápisem nesmírně vzácného receptu na dort z jiného vesmíru. Ano, černobílé pruhy nejsou kůra stromu, nýbrž kód zmrzlinových trubek, který, když ho správně přečtete, vám řekne, jak umíchat kosmickou pěnu s příchutí jahod, malin a hvězdného prachu.

A zvláštní červenorůžová barva? To není pozadí lesa, jak byste si možná mysleli, ale šlehané máslo planetárních obryň, které zpívají opery o sobotních deštích. Když se na to zaměříte, možná dokonce uslyšíte slabé broukání... to jsou drobní, neviditelní kuchařičci, kteří v těch březových kmenech bydlí a pilně trénují vaření v beztížném stavu.

A proč to vlastně dívka malovala? Protože jednoho odpoledne ochutnala zvláštní koláček ze školní jídelny, a ten jí vnukl nápad: „Co když jsou břízy tajné kuchařské knihy světa za obzorem?“ A tak je na plátno zvětčila, aby každý, kdo se zahledí do jejich pruhů, mohl na okamžik pocítit vůni vanilkového větru a zaslechnout tiché cinkání moučného zvonečku. Kdo si tento obraz pověsí doma, může v noci zaslechnout zvuky, jako když někdo šlehá smetanu, nebo křupání sušenek v korunách neviditelných stromů. A to už je důvod, proč si tenhle kousek pořídít, nemyslíte?

Umělecké dílo č. 13

Nikol Boušková, 8. B

Zobrazená dýně není obyčejná zelenina z pole – je to záhadný oranžový koráb, který se ztratil v hlubinách černého prostoru za tajným školním skleníkem. Žákyně osmé třídy, která ji zvětšila, tvrdí, že uvnitř téhle dýně žijí neviditelní dýňoví trpaslíci, kteří umí bubnovat na šnečí ulity a při tom recitovat básně o pomerančích.

Podivné víry kolem dýně nejsou pouhé dekorace, ale tajné kódy pro kosmické dýňo-lodě, které hledají cestu ke svému oranžovému království. Říká se, že když se na obraz díváte dlouho a při tom jíte sušenku s rozinkami, zaslechnete jemné „hu-hu-bum“, to jak miniaturní trpaslík testuje svůj nový bubínek. A pokud opravdu napnete uši, možná zachytíte melodii, která vás přesvědčí, že i dýně mohou tančit sambu a vyhrát soutěž Miss World.

A pozor – bude následovat další dýňový obraz od jiného autora. Sami jsme zvědaví, zda druhý autor dokáže zachytit stejnou tajemnou energii oranžových korábů vesmíru nebo nás vezme na zcela jinou, ještě šilenější jízdu!

Umělecké dílo č. 14

Petr Hrachovina, 8. B

Dýně sice vypadá jako klasická orosená dýně, ale ve skutečnosti je to transformující se kapsle času, kterou chlapec z osmé třídy našel ukrytou za školními radiátory. Jeden pohled na tuhle žlutavě-oranžovou krásku a už cítíte, jak se vám pod nosem tvoří bublinky času, které šimrají a šeptají: „Psst, toto je brána do dýňové dimenze!“

Vidíte bílý stín v pozadí? To není jen tak ledajaký flek, ale plazivý duch šlehačkové špachtle, která kdysi míchala prášek věčnosti. Když se na ten stín chvíli díváte, zaslechnete tiché „šššlll“, jako by se někdo pokoušel šlehat neviditelnou pěnu uvnitř té dýně. Prý, když se trefíte do správné chvíle a zamručíte tón Fis dur, dýně se na chvíli promění v malou zlatou harfu, která vybrnkává prastarou píseň o létajících sýrech a skákajících obláčcích.

Autor se údajně nechal inspirovat okamžikem, kdy neuměl vyřešit slovní matematickou úlohu a představoval si, že by z dýně mohl vytáhnout koláč, který po nakousnutí vyřeší všechny příklady za něj. Kdo si tento obraz pověsí doma, možná jednoho dne zaslechne dýni, jak tiše mrmlá: „Chtěla bych umět zpívat karaoke a navštívit žáky z 8. B.“

Umělecké dílo č. 15

Lea Štěpánková, 8. A

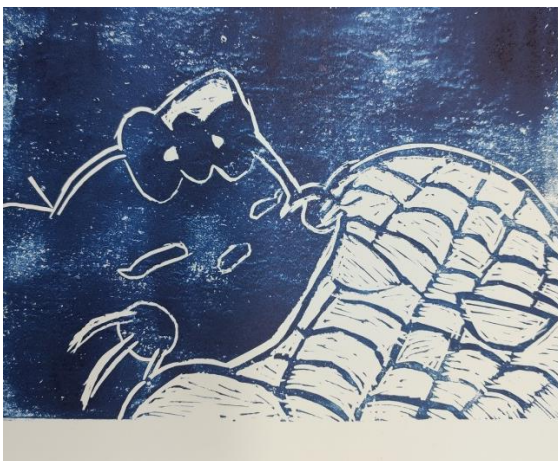
Kočka, vytesaná do noční oblohy, není obyčejný domácí mazlíček. Je to vesmírná Kitty, která žije v modročerné galaxii plné sýrových meteoritů a hvězd z marcipánu. V téhle tiskové kompozici ji vidíme, jak balancuje na neviditelné trampolíně zhotovené z pavoučích provázků, a přitom se snaží chytit do packy kousek létajícího pudinku. Díky tomu, že má na každém oušku miniaturní anténku, dokáže sledovat tajné rozhovory mezi hvězdami. Prý si hvězdy špitají o tom, který kometový chlebíček je nejkřupavější a kolik netopýrů si dnes zdřímlo v duhových ponožkách.

Autorka z osmé třídy nám tak odhaluje neuvěřitelný svět, kde je kočka zároveň astronautkou, komediantkou a bublinovou tanečnicí. Nápis „Kitty“ na straně je vlastně brána do kosmické cukrárny, kam vesmírná kočka občas chodí srkat mléčné koktejly přislazené třpytkami. Když se na obraz zadíváte opravdu pozorně a ještě si přičichnete, můžete ucítit vůni skořicových hvězdiček a slyšet slaboučké „mňau“, které poletuje nočním vesmírem a šimrá planety na jejich rohatých nosech.

Kupte si tenhle obraz, pověste ho na zeď a připravte se na divokou jízdu nových snů, ve kterých neexistuje nic nemožného.

Umělecké dílo č. 16

Polina Loyan, 8. A

Tato modravá tiskovina není jen obyčejný obrázek, ale tajný snímek z noční kamery nastražené v čokoládovém lese. Co že to tam sledujeme? Nuže, to, co vypadá jako ošatka s pečivem, je ve skutečnosti krunýř líného šnekopavouka, který si vyrazil na večeri. A ten podivný útvar nad ním, se šňůrkou a kulatými tvary, je čelinka z bobulí, kterou mu věnoval jeho nejlepší kamarád – krtkomotýlek, jenž žije ve falešné jeskyni z gumových medvídků.

Nadaná autorka z osmé třídy tuto scénu zachytila poté, co zaslechla zpoza skříně podivné šustění. Prý to byl právě šneko-pavouk chystající se usnout ve svém krunýři, který je zdobený obdélníčkovými vzory připomínajícími miniatury cihel. Každá ta „cihla“ je ve skutečnosti bonbon, a jak šneko-pavouk postupně usíná, cihly se proměňují v lívance a začínají tichounce sborově broukat ukolébavku.

Kdo si tento obraz pověsí doma, má šanci zaslechnout v noci jemné mlaskání, jako když se někdo potichu přikrádá ke kuchyňské lince pro sladkosti. Nedivte se, to jen krtkomotýlek přichází zkontrolovat, zda jsou bobule na čelence stále čerstvé, a zda šnekopavouk dobře spinká. Kdo ví, třeba vám tito tajemní tvorové jednou na oplátku připraví snídani – sušenky s příchutí výherních snů!

Umělecké dílo č. 17

Eliška Brumovská, 4. A

Zdatná malířka ze čtvrté třídy se zřejmě rozhodla zachytit přímo epickou bitvu mezi rozzlobeným červeným jablkem a hravým žlutozeleným tornádem. Jenže to, co na první pohled vypadá jako obyčejná červená koule, je ve skutečnosti kočičí planeta, kde žije tisíc miniaturních kočiček, které se každý večer promění v lentilky a tančí kolem ohně. Ten žlutý vír, co ji obklopuje, není nic menšího než chutná, ale trochu hysterická majonézová spirála, co se snaží zdrcnout a vyburcovat planetu k tanci. A ta zelená šmouha nahoře? To je mechem porostlý klobouk neviditelného obra, který zrovna usnul s hlavou ponořenou do sladoučkého pudinku.

Když u obrazu nastražíte uši, zaslechnete tiché praskání – to praskají bublinky smíchu, které kočky-lentilky vypouštějí při svém divokém tanečním rejji. Autorka tvrdí, že když si tenhle obraz pověsíte do kuchyně, váš kečup začne zpívat árie a špagety budou mít chuť po lesních malinách. Je to trochu bláznivé, ale kdo by nechtěl v noci usínat s vědomím, že v kuchyni krouží kočičí planeta plná lentilkových tanečnicků? Kupte si obraz a už nikdy nezažijete nudnou večeři!

Umělecké dílo č. 18

Sophia Hejl, 4. A

Tři sněhuláci nejsou jen tak obyčejné zimní figurky. Ve skutečnosti je to slavná kapela „The Cool Carrot Pops“ na svém prvním koncertním turné! Ten s červenou čepicí je kapelník Mr. Mrkvič, který hraje na neviditelný xylofon z rampouchů. Vedle stojí slavný bubeník Snowy Zimník s oranžovým kloboukem. Tvrdí se, že když si nasadí svůj klobouk obráceně, dokáže zmrazit i oheň. A ten třetí, s černým cylindrem, je Chlupatý Koulíř – mistr basy ze sněhových koulí, které při hraní hlasitě křupou.

Všichni tři si vyrazili na světové turné po mrazivých zahradách a zamrzlých loukách. Když hrají, sněhové vločky začnou tancovat hip-hop a rampouchy na střeších se ohýbají do funky tvarů.

Dívka, která obraz namalovala, tvrdí, že když se na něj díváte dost dlouho a vypijete k tomu horkou čokoládu, uslyšíte jejich první hit: „Chvějivý rampouch v kapse sněhové vesty“. A kdo ví, třeba v noci jejich koncert uslyší i vaše sněhové koule na dvorku a začnou si potichu pobrukovat. Kupte si obraz a máte zaručeno, že zima už nikdy nebude tichá a klidná!

Umělecké dílo č. 19

Kristýna Fajtová 4. A

To, co na první pohled vypadá jako roztomilý vánoční stromeček posypaný barevnými tečkami, je ve skutečnosti magický strom bonbónovník! Dívka ze čtvrté třídy jej namalovala poté, co se jí zdál sen o cukrovém království, kde místo jehličí rostou malá bublinkatá lízátká a ozdoby tvoří lentilky se schopností šeptat veselé pohádky. Žlutá hvězda nahoře není ledajaká hvězda – je to prý hvězda-šéfkuchař, která v noci přilétá, aby ochutnala a okořenila strom špetkou skořice a vanilky.

Blízko obrazu lze slyšet, tedy když přimhouříte oči, cinkání zvonečků, které vycházejí z duší barevných teček. Každá tečka je ve skutečnosti miniaturní skřítek, který umí hopkat po větvích a vyprávět naprosto zmatené příběhy o čokoládových veverkách a perníkových králících. Pokud obraz pověsíte do obývacího pokoje, možná se vám jednou stane, že uprostřed noci uslyšíte jemné „mňam, mňam“ – to si ty tečkoví skřítki tajně pořádají soukromou hostinu na karamelových šiškách.

Dívka, která obraz namalovala, prý věří, že když se na něj před spaním tři minuty díváte a mručíte: „cink-ťuk, cink-ťuk,“ probudíte v sobě smysl pro fantastické příchutě. A kdo ví, třeba zítra ráno bude váš čaj chutnat trošičku po jahodách a medu. Kdo by nechtěl mít kousek takové sladce bláznivé fantazie doma?

Děkujeme za účast

